

- сумлінність і обов'язковість у веденні справ, обов'язок поважати будь-яке зобов'язання, дане при виконанні професійних обов'язків, до тих пір поки це зобов'язання не виконано або скасовано;

- порядність у відносинах з довірителем ;

- професіоналізм- обов'язок вивчити основні поняття та докласти всі сили для виконання своєї роботи компетентно і без затримки і не повинні приймати доручення, якщо вони не впевнені у його кваліфікованому виконанні;

- принциповість і наполегливість – якості, важливі для адвоката, особливо при відстоюванні в позиції по справі та її аргументації;

- конфіденційність і почуття відповідальності.

Аналіз розвитку сучасного міжнародного права й міжнародних відносин показує, що Міжнародний Суд перетворився в один з важливих центрів дослідження й тлумачення сучасного міжнародного права. Його високий статус та рішення, що виносяться ним, а також консультативні висновки впливають на доктрину міжнародного права й істотно впливають як на процес універсалізації, так і кодифікації міжнародного права. Міжнародний Суд не є правотворчим органом. Його рішення не створюють і прецедентного права, оскільки вони обов'язкові лише для сторін, що беруть участь у справі, і лише по даній справі (стаття 19 Статуту). А щодо рішень ЄСПЛ, то вони мають певний вплив на організацію судового процесу в деяких країнах. Яскравим прикладом може виступати Україна, що прийняла Закон «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» від 23 лютого 2006 р. Відповідно до статті 17 якого практика Європейського суду становить джерело права при розгляді справ вітчизняними судами: «Суди застосовують при розгляді справ Конвенцію та практику Суду як джерело права». Тому можна сміливо стверджувати, що Міжнародний суд ООН і ЄСПЛ є важливими інститутами діяльність яких спрямована на вирішення важливих міжнародних спорів.

Список використаних джерел:

1. Баймуратов М. О. Міжнародне право / М. О. Баймуратов. – Х. Одісей, 2001. – 672 с.
2. Горян Е.В. Процесуальні аспекти адвокатської діяльності в міжнародному суді ООН / Е. В. Горян, Ю. Ю. Нетрусов // Часопис Академії адвокатури України : період. наук. вид. / Академія адвокатури України. – Київ, 2012 р. – 6 с.
3. Трунова И. Л. Практика адвокатской деятельности : практ. пособие / под ред. И. Л. Трунова. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : Издательство Юрайт, 2013. – 736 с.

Позюмко І.С.

студентка,

Національний університет «Одеська юридична академія»

МІЖНАРОДНА ПОЛІТИЧНА ПІДТРИМКА ЯК СПОСІБ ПРОСУВАННЯ ІНТЕРЕСІВ ДЕРЖАВИ У СВІТІ

На сучасному етапі різких політичних, економічних, культурних, соціальних змін у напрямках розбудови світового порядку надзвичайно великого значення набуває розгляд питання щодо міжнародної підтримки

провідними державами світу тих держав, які в силу внутрішніх чи зовнішніх факторів змушені виборювати своє право на захист національних інтереси відповідно до принципів міжнародного права.

Більшість вчених вважають, що національні інтереси є своєрідним синтезом, який включає в себе ознаки нації, обставини її існування, як відкритої поліетнічної спільноти, що історично склалася на певній території. Варто зауважити, що важливим аспектом діяльності держави з обстоювання національних інтересів та запорукою ефективності функціонування системи національної безпеки є особистісне усвідомлення національних інтересів кожним громадянином. Усвідомлення державою своїх інтересів допомагає їй співпрацювати в різних сферах суспільного життя з іншими державами, не порушуючи їх прав та інтересів, щоб підтримувати належні міжнародні відносини [4]. Формування правової позиції незалежної України щодо питання співвідношення міжнародного і внутрішньодержавного права розпочалося з проголошення Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 р., де зазначалося, що країна ви знає пріоритет загальновизнаних норм міжнародного права перед нормами внутрішньодержавного права [1].

Відносини співпраці, як свідчать останні події в світі, можуть легко перетворитись на конфліктні. Сьогодні виділяють проблеми міграційного, інтеграційного, етнополітичного, урбанізаційного та ще низки інших процесів, тому першочерговим завданням є розбудова нових методів регулювання відносин, шляхом взаємної підтримки та допомоги між державами, засудження неналежної поведінки порушника усталених норм міжнародного права.

Україна здійснює відкриту зовнішню політику і прагне рівноправного взаємовигідного співробітництва з усіма заінтересованими партнерами, виходячи насамперед з необхідності гарантування своєї безпеки, суверенітету та захисту територіальної цілісності [3]. Анексія Російською Федерацією Автономної Республіки Крим, гібридна війна на Сході України змусили міжнародну світову спільноту, включаючи провідних європейських та світових держав, міжнародні неурядові організації переглянути місце, роль і значення України як суб'єкта міжнародних відносин.

Зовнішньополітичні ініціативи ЄС завжди були спрямовані на встановлення особливого виміру Європейської політики сусідства для обміну інформацією та досвідом, налагодження безпосередніх зв'язків, оновлення договірної бази з державами, які не входять до її складу [2]. Одну з таких ініціатив, стосовно оновлення договірно-правової бази відносин ЄС зі східними сусідами шляхом заміни чинних угод про партнерство та співробітництво на угоди про асоціацію, створення поглиблених та всеохоплюючих зон вільної торгівлі (ЗВТ), лібералізацію візового режиму між ЄС та державами-партнерами було розглянуто на Празькому установчому саміті 7 травня 2009 р., яка отримала назву «Східне партнерство» [6]. Участь України у двосторонньому вимірі Східного партнерства стало одним з важливих кроків на шляху до поглиблення співпраці з ЄС, закріплення його стандартів та критеріїв, необхідних для проведення реформування усіх сфер суспільного життя. Минулоріч, зокрема 21-22 травня 2015 року у м. Рига відбувся Саміт ЄС, на якому сторони підтвердили велике значення ініціативи

«Східне партнерство», яке ґрунтується на взаємних інтересах і зобов'язаннях та спрямоване на підтримку сталих процесів реформ у Східноєвропейських країнах-партнерах, державах-учасниках. Не оминули на Саміті і Україну, підтвердивши, що ЄС залишається вірним у своїй підтримці територіальної цілісності, незалежності та суверенітету усіх своїх партнерів, а акти проти України підривають побудову єдиного спільного простору демократії, процвітання, стабільності й посиленої співпраці, що є неприпустимим для 21 століття на Європейському континенті. Тому останнім часом провідні європейські держави спрямовують усі можливі зусилля для підтримки України в процесі інтеграції, деескалації конфліктів, надають матеріальну та військову допомогу, поважаючи при цьому право на незалежність, суверенітет та територіальну цілісність нашої держави. Головними європейськими друзями України стали Польща, країни Балтії (Латвія, Литва та Естонія), Великобританія, а також Фінляндія, Данія та Швеція. Нідерланди, Німеччина і Франція ведуть лояльну політику щодо України.

Слід зауважити та наголосити на тому, що Комітет міністрів Ради Європи, Парламентська асамблея Ради Європи, Конгрес місцевих та регіональних влад РЄ, Європейська комісія «За демократію через право» (Венеціанська комісія) засуджує військове втручання Росії на Сході України, а також усі форми тиску зі сторони РФ на сусідні країни та констатує, що безпека всього континенту опинилась під серйозною загрозою через постійні порушення РФ міжнародного права, норм та принципів Ради Європи, тому закликають до відновлення незалежності, територіальної цілісності та суверенітету України [5].

Міжнародним неофіційним об'єднанням країн та всесвітніх організацій, які виступають союзниками України у гібридній війні, яку запровадила Російська Федерація є Міжнародна коаліція на підтримку України (повна назва – Міжнародна коаліція на підтримку незалежності та територіальної цілісності України). Слід зазначити, основною причиною такого об'єднання стала підтримка незалежності та територіальної цілісності, суверенітету. Учасниками є низка країн (Австралія, Бельгія, Болгарія, Литва, Латвія, Туреччина, Угорщина та інші), об'єднаних організацій, військові (НАТО, ОБСЄ (крім РФ та низки країн СНД)), політичні союзи (Європейський Союз, Вишеградська група, ГУАМ, ПАРЄ, Рада Європи (крім РФ та низки країн СНД), більша частина країн-членів ООН), фінансово-економічних блоків (Велика сімка, Велика двадцятка (крім РФ), Міжнародний валютний фонд, Світовий банк, Європейський банк реконструкції та розвитку), правозахисні організації та релігійні (Святий Престол).

Безпрецедентна зневага до міжнародного права не могла залишити осторонь старожилів охорони принципів міжнародного права – ООН та її Генеральну Асамблею, яка прийняла Резолюцію про підтримку територіальної цілісності України одразу після окупації території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя [7]. Ініціатива розробки постанови надійшла від Німеччини, Канади, Литви, Польщі, Коста-Ріки та України. Голосування відбувалося у напруженій обстановці, проте 100 країн-членів проголосували «за» прийняття даної резолюції, 11 «проти», 58 на чолі з Китаєм «утрималися». В документі не йдеться про засудження дій Російської Федерації, також там не згадується про анексію Автономної Республіки Крим,

проте підтверджується визнання територіальної цілісності України «у міжнародно визнаних кордонах». Генеральна Асамблея ООН закликала усі держави та міжнародні організації, спеціалізовані установи не визнавати зміни статусу Автономної Республіки Крим та міста Севастополя на підставі вищезазначеного референдуму і утримуватися від будь-яких дій або поведінки, які можуть бути інтерпретовані як визнання будь-якої зміни статусу.

Отож, можна зробити висновок, що на сьогоднішній день зовнішньополітична діяльність України потребує кардинального вдосконалення, визначення чітких пріоритетів і завдань, реформування інструментарію і механізмів. Серед головних напрямів дій у зовнішньополітичній сфері можна відзначити: модернізацію інституційного забезпечення; зміцнення міжнародних гарантій безпеки України, її суверенітету та територіальної цілісності; активну участь у формуванні нової архітектури глобальної і регіональної безпеки; посилення захисту прав громадян України за кордоном та інше. Міжнародна підтримка провідними, високорозвиненими державами Європи та світу для України є дуже необхідною. Держава потребує світової усесторонньої зацікавленості для забезпечення незалежності, суверенітету, миру та злагоди на своїй території. На мою думку, достовірність, правдивість та своєчасність подачі інформації світовому співтовариству збільшить шанси на їх підтримку та допомогу.

Список використаних джерел:

1. Декларація про державний суверенітет України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/55-12>.
2. Угода про Асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/984_011/.
3. Про засади внутрішньої і зовнішньої політики: Закон України від 01.07.2010 року № 2411-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010 р. – № 40. – Ст. 52.
4. Аракелян М.Р. Право Європейського Союзу: підручн. для студ. вищих навч. Закладів / М.Р. Аракелян, М.Д. Василенко. – Одеса: Фенікс, 2012. – С. 189.
5. Відносини Україна – ЄС [Електронний ресурс]. – <http://geneva.mfa.gov.ua/ua/about-ukraine/european-integration/ua-eu-relations/>
6. Зовнішньополітична ініціатива ЄС «Східне партнерство» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mfa.gov.ua/ua/about-ukraine/european-integration/east-partnership>.
7. Резолюція Генеральної Асамблеї ООН щодо територіальної цілісності України (повний текст) [Електронний ресурс]. – Режим доступу <http://tyzhden.ua/Politics/106073>.